

Títol: **LABERINTIA**

Autor: Josep Otón

Editorial: Mensajero, Bilbao (2015)

Laberintia és una novel·la d'intriga ambientada en un monestir medieval. Es tracta d'un llibre amè, que capta l'atenció del lector des del primer moment i que, per mitjà d'una trama plena d'enigmes, girs i sorpreses, el manté expectant fins al final.

L'argument resulta molt suggeridor. El papa d'Avinyó creu que la proliferació de laberints en esglésies i catedrals és un símptoma del ressorgiment de cultes pagans, un autèntic perill per a la puresa de la doctrina cristiana.

Un inquisidor, més preocupat a trobar errors que no pas a buscar la veritat, arriba a un monestir femení per eradicar aquesta possible heretgia. Allà trobarà una abadessa poc convencional que rebatrà amb vehemència els seus arguments i li proposarà una altra manera d'entendre la saviesa humana des dels ulls de la fe.

En aquest context, l'inquisidor s'endinsarà en el seu propi laberint interior, atorgant nous significats al mite de Teseu, el Minotaure i Ariadna que li permetran replantejar-se qüestions fonamentals de la seva vida.

Ara bé, ens equivocariem si veiéssim en *Laberintia* només una novel·la d'entreteniment. Encara que sigui una lectura molt atractiva per als joves, els adults hi poden trobar quelcom més. Per exemple, el llibre està farcit de cites d'autors i notes d'erudició que repton els coneixements del lector. Les al·lusions a *El Nom de la Rosa* d'Umberto Eco són constants i explícites. Josep Otón no s'amaga pas d'haver-se inspirat en aquesta obra, sinó que, fins i tot, sembla voler-hi dialogar obertament.

El *Post Scriptum* final és imprescindible per comprendre la intenció de l'autor ja que proposa algunes claus de lectura. Així descobrim un text amb diversos registres interpretatius, inclòs el teològic.

La narrativa és el vehicle idoni per comunicar l'experiència, tal com succeeix en els textos de la Bíblia, bé siguin els relats amb rerefons històric o les paràboles. L'experiència pot ser estudiada i analitzada, però sobretot, ha de ser narrada. I això és el que ha fet Josep Otón a *Laberintia*.

Mitjançant la imatge del laberint, es descriu el procés interior—com ho va fer Santa Teresa a *Las Moradas*—proposant un itinerari amb el qual ens podem sentir identificats. En aquest sentit, és un llibre de reflexió.

Laberintia també aborda d'una manera subtil la conflictiva relació entre experiència personal i estructura, entre carisma i institució o, com es diu ara, entre espiritualitat i religió. No es dissimulen les tensions entre aquestes dues dimensions, tot el contrari: precisament un dels protagonistes és inquisidor.

El missatge del llibre mostra la porositat d'aquestes dues cares de l'experiència religiosa. En comptes de presentar-les com a incompatibles i excloents, s'insinua la seva complementaritat i interdependència, a semblança de la figura del laberint on es combinen ordre i creativitat.

Per acabar diria que, un cop llegida la novel·la, un té la sensació d'endevinar el desig de l'autor: retre un homenatge al papa Francesc.

(Jordi Osúa)